

EL TENNIS

- La història

L'any 1873, el major anglès Walter Clopton Wingfield, considerat oficialment inventor del tennis modern, el va a batiar com a *Sphairistiké* (jugant amb pilota) en record als antics jocs grecs en que es va inspirar per crear el nou esport. El tennis es va expandir ràpidament a les colònies britàniques com Austràlia i Sud-àfrica i als Estats Units, on el 1874 es van construir les primeres pistes. A poc a poc el tennis es va fer molt popular entre la gent de classe alta.

El mes de març de 1874, Wingfield va redactar les primeres regles, definint les mides de la pista i una xarxa situada a una alçada semblant a l'actual de voleibol. El sistema de puntuació era al millor de quinze punts amb el servei propi. El 1875 es va rebaixar l'alçada de la xarxa i, dos anys més tard, es van definir les actuals mides de la pista (78 x 27 peus). El 1878 es va modificar el sistema de puntuació adoptant el que s'utilitza avui en dia, excepte pel que fa als *tie-breaks* que s'implantaren més tard. La mida i pressió de les pilotes es va estandarditzar el 1920.

El torneig més antic, *Wimbledon*, fou creat el 1877. Més tard arribaren els que avui coneixem com a tornejos de *Grand Slam*: Campionat Nord-americà, 1881 (futur Open dels Estats Units), els Campionats Francesos, 1891 (futur *Roland Garros*) i el Campionat Australià, 1905 (futur Open d'Austràlia). També sorgí la Copa Davis (1900) y la Copa Wightman, 1923 (actual Copa Federació).

En els seus primers compassos, el tennis fou un esport elitista practicat per les classes socials més altes i a clubs privats, al contrari que el futbol, practicat per la classe obrera. Aquestes barreres socials s'han anat trencant amb els anys, i avui poden practicar el tennis persones de tota classe socials i a preus molt raonables.

El tennis va formar part del programa dels primers Jocs Olímpics moderns (1896), perdent aquesta condició el 1924 degut a l'augment de la professionalitat d'aquest esport. El 1988, als Jocs Olímpics de Seul, el tennis tornà a ser olímpic i així s'ha mantingut fins a l'actualitat.

- **El material**

El material bàsic per a la pràctica del tennis consisteix en:

- La pilota:

Ha de tenir una superfície exterior uniforme i serà de color blanc o groc. Tindrà un diàmetre d'entre 6,35 i 6,67 centímetre. El seu pes no pot ser inferior a 56,7 ni superior als 58,5 grams.

La pilota haurà de rebotar a una altura d'entre 135 i 147 centímetres si la deixem caure des d'una alçada de 254 centímetres.

La raqueta:

En diferenciem 3 parts. El cap (amb el marc i el cordatge), el cor i l'empunyadura.

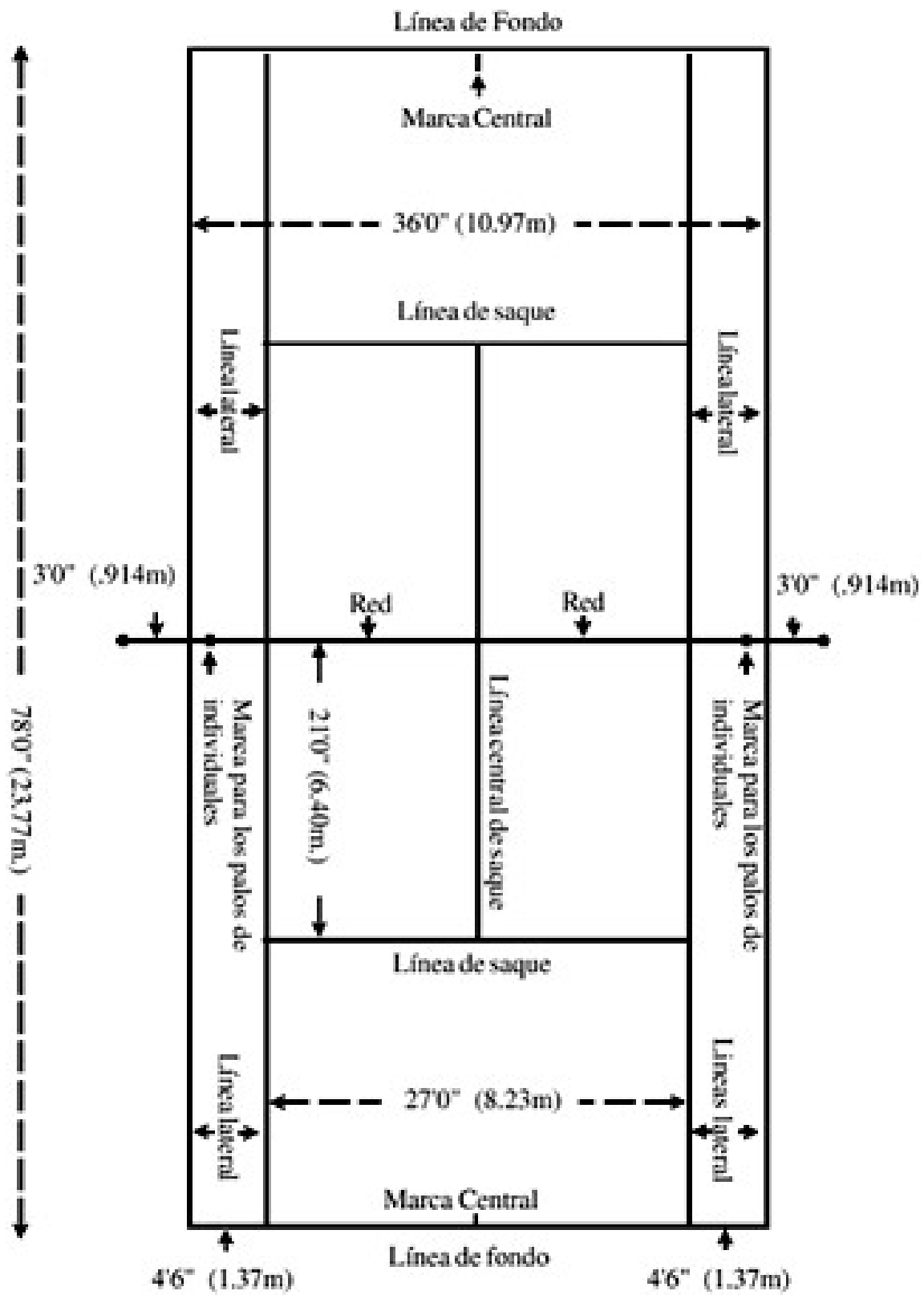
La superfície de copejament de la raqueta ha de ser plana, i consistirà en un entramat de cordes creuades unides a un marc. Les cordes ha d'estar lliures d'objectes adherits i protuberàncies que no tinguin la finalitat d'evitar vibracions excessives o deteriorament de la raqueta, sempre i quan tinguin una mida raonable i estiguin ubicats fora de l'encreuament del cordatge.

La raqueta no excedirà dels 73,66 centímetres de llargada i els 31,75 centímetres d'amplada.

Pel que fa als materials, les raquetes antigues es fabricaven amb fusta, passant posteriorment a l'alumini. Avui, els noves tecnologies han possibilitat la fabricació de raquetes de graphit, kevlar i altres nous materials. Fruit d'aquest avenços tecnològics, el control i la velocitat dels cops dels jugadors ha augmentat considerablement.

També els cordatges han canviat el seu material, passant de fer-se amb visceres d'animals a cordatges sintètics.

- La pista

- Les superfícies

Les distintes superfícies per a la pràctica del tennis condicionaran l'estil de joc a utilitzar i la durada dels punts, degut a la diferència del bot de la pilota i la velocitat d'aquesta. Per aquest motiu es parla de pistes ràpides o lentes.

Existeixen quatre tipus bàsics de superfície per a les pistes de tennis:

- Gespa: és la superfície original del tennis. És poc freqüent, degut al seu complicat i costós manteniment. El bot de la pilota és baix, molt ràpid i irregular, afavorint el joc de volea. El torneig més conegut que es juga sobre gespa és *Wimbledon*.

- Terra batuda: són pistes de pols de totxo, menys costoses, tot i que el seu manteniment també resulta costós. Tenen gran tradició a Espanya i Argentina. Es caracteritzen per la lentitud i alçada del bot de la pilota, així com per la facilitat dels jugadors per desplaçar-se relliscant. Això afavoreix el joc des del fons de la pista i defensiu. Els punts són més llargs i es recorre molt als cops amb efecte liftat. La competició més rellevant a terra batuda és *Roland Garros*.

- Dura (ciment o *green set*): són les més habituals ja que tenen un cost de construcció raonable i un baix cost de manteniment. La darrera capa de pintura condiciona la velocitat i l'alçada del bot de la pilota. Així i tot, quasi sempre són més ràpides que les pistes de terra, i més lentes que les de gespa. Cap estil de joc es veu afavorit clarament per aquesta superfície, pel que es considera un "terreny neutral" per l'enfrontament entre un jugador ofensiu i un de defensiu. Els dos principals tornejos que es disputen a pista dura són l'Open dels Estats Units i l'Open d'Austràlia.

- Sintètica indoor: Construïdes amb materials sintètics i a recintes tancats. En general son superfícies molt ràpides, fins i tot més que la gespa. Un estil de servei i volea pot ser molt resolutiu. El torneig Master de final de temporada i el Master Series de Madrid són alguns exemples de competicions a pista sintètica indoor.

- **La puntuació**

Un partit de tennis consta de sets. El primer en arribar a un nombre de sets predeterminat guanyarà el partit. Cada set està compost per jocs, i a cada joc s'ha d'arribar al punt núm. 60 per guanyar-lo. A cada joc hi ha un jugador que treu i un altre que resta.

S'aconsegueix punt quan el contrari no aconsegueix tornar la pilota al nostre camp, ja sigui per què no colpeja el nostre llançament, la tira fora del nostre del terreny de joc o a la xarxa o bé no arriba a colpejar la pilota abans que aquesta efectui 2 bots.

Joc:	0 (love)
	15
	30
	40
	Joc!
(Iguals / avantatge)	* per diferència de dos punts.

Sempre es dirà primer el tanteig del jugador que treu i després el del que resta.

En cas de que tots dos arribin a 40, el joc s'adjudicarà a qui aconseguixi distanciar-se per dos punts de l'adversari. Així el 40-40 es diu "iguals", i quan es duu un punt d'avantatge es diu "avantatge".

El jugador que guanya el set es el que aconseguix guanyar 6 jocs, amb una diferència de 2. En cas de que un jugador arribi a 6 jocs però amb una diferència de 1 (6 a 5) es seguirà fins al 7-5 o fins al 6-6. En aquest últim cas es jugarà un *tie break* o joc decisiu, al millor de 7 punts amb 2 de diferència i amb intercanvi de servei entre els dos jugadors cada dos punts (als imparells). Als tornejos de *Grand Slam* no hi ha *tie break* al 5è set de categoria masculina.

- **Les modalitats**

- **Individual (masculí i femení)**
- **Dobles**
- **Dobles mixtes**

- **Cadira de rodes**

- **Competicions per equips** (Copa Davis i Copa Federació)
- **La posició bàsica**

És aquella posició que adopta el jugador mentre espera la devolució del contrari i que li permetrà una més ràpida resposta per un desplaçament i un cop posterior. És una posició comú en tots els jugadors de tennis, independentment de quin sigui el seu nivell. Els peus estan separats a la alçada de les espatlles, o una mica més, i els genolls flexionats. El jugador posa el pes del cos sobre les puntes dels peus. De la cintura cap a amunt, el cos ha d'estar lleugerament inclinat cap el davant.

- **Els cops**
  - **La dreta**
  - **El revés**
  - **La volea**
  - **El servei**
  - **L'esmaixada**